

ЕРАТРИЛЪР

ДЖЕФРИ ДИВЪР

Динамичен, напрегнат, непредвидим –
Дивър отново ви предизвиква

ХО
ТВОЯТА
СЯНКА

ДЖЕФРИ
ДИВЪР

ТВОЯТА
СЯНКА

Хо
Copyright © 2012 by Jeffery Deaver
All rights reserved

© Марин Загорчев, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN 978-954-389-202-0

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

Относно: Отговор: Ти си върхът!!!
Подател: noreply@kayleightownemusic.com
До: EdwinSharp18474@anon.com
Дата: 2 януари 10:32

Здравей, Едуин

Благодаря ти за писмото! Страшно се радвам, че последният ми албум ти е харесал! Твоята подкрепа е адски важна за мен. Ако искаш да получаваш редовно информация за новите ми дискове и концерти, можеш да се регистрираш на уебстраницата ми. И не забравяй да ме добавиш във Фейсбук и Туитър.

Проверявай редовно пощенската си кутия. Ще ти изпратя снимка с автограф, както ме помоли!

Хиляди целувки
Кейли

Относно: Невероятна си!!!
Подател: EdwinSharp26535@anon.com
До: ktowne7788@compserve.com
Дата: 3 септември 05:10

Здравей, Кейли,

Ти ме разби! Направо ме шашна! А както вече добре ме познаваш, ако някой успее да ме шашне, това е голямо постижение. Но нека да ти разкажа: Свалих си новия ти албум и чух „Твоята сянка“. Ухааа! Това определено е най-хубавата песен, която съм чувал. По-добра от всичко, което е писано някога. Харесва ми повече дори от „Този път ще бъде различно“. Вече ти казах, че никой не изразява чувствата ми към самотата, живота

и изобщо всичко по-добре от теб. А тази песен е върхът в това отношение. По-важното обаче е, че разбрах посланието ти, твоя зов за помощ. Сега всичко ми стана ясно. Не се бой. Ти не си сама, Кейли.

Аз ще бъда твоята сянка. Завинаги.

Хиляди целувки

Едуин

Относно: Препратено: Невероятна си!!!
Подател: Samuel.King@CrowellSmithWendall.com
До: EdwinSharp26535@anon.com
Дата: 3 септември 10:34
Г-н Шарп,

Г-ца Алиша Сешънс, личен асистент на нашите клиенти Кейли Таун и баща ѝ, Бишоп Таун, ни препрати вашия имейл от днес сутринта. След като ви писахме преди два месеца, сте изпратили над 50 електронни и стандартни писма, въпреки че ви помолихме да прекратите всякакви опити за контакт с г-ца Таун или нейни приятели и членове на семейството ѝ. За нас е изключително обезпокоително, че сте открили личния ѝ имейл адрес (който, държа да ви информирам, веднага бе променен), и имаме сериозни подозрения, че сте нарушили щатското и федералното законодателство с начина, по който сте се добрали до тази информация.

Отново бихме желали да подчертаем, че според нас вашето поведение е абсолютно неприемливо и вероятно може да доведе до законови последствия. Предупреждаваме ви най-категорично да престанете. За пореден път ви напомняме, че охраната на г-ца Таун и местните органи на реда са уведомени за постоянните ви натрапчиви опити да се свържете с нея и сме

напълно подготвени да предприемем необходимите стъпки за прекратяване на това обезпокоително поведение.

Самюъл Кинг,

Адвокатска кантора „Кроуъл, Смит и Уендал“

Относно: Ще се видим скоро!!!
Подател: EdwinSharp26535@anon.com
До: KST33486@westerninternet.com
Дата: 5 септември 23:43
Здравей, Кейли,

Намерих новия ти имейл адрес. Знам какво са решили, но не се страхувай. Всичко ще бъде наред.

Сега лежа в леглото и слушам гласа ти. Чувствам се буквално като твоя сянка... А пък ти си моята. Толкова си прекрасна!

Не знам дали си имала възможност да помислиш – знам, че си страаашно заета! – но пак ще те помоля... ако ми пратиш няколко косъма от косата си, ще бъде адски готино. Знам, че не си я подстригвала от десет години и четири месеца (това е едно от нещата, които те правят толкова красива!!!), но може би има някой останал по четката ти косъм. Или по-добре, на възглавницата ти. Ще ги пазя като съкровище до края на живота си.

Нямам търпение да те видя на концерта в петък! Доскоро.

Вечно твой

Едуин

Неделя

1.

Душата на концертната зала е публиката.

А когато е тъмно и празно, както беше сега, грамадното помещение изглежда настръхнало от нетърпение, апатично.

Дори враждебно.

„Стига, обуздай тези фантазии – помисли си Кейли Таун. – Не бъди дете“.

Застанала на голямата изтъркана сцена, тя отново огледа с критични очи главната зала в Конгресния център на Фресно и продължи планирането за петъчния концерт: осветлението, движението по сцената, разположението на състава. На кое място бе най-подходящо да се приближи до публиката (но без да влиза сред нея), за да се ръкува с обожателите си или да им изпраца въздушни целувки? Къде от акустична гледна точка беше най-добре да сложат мониторните колони – високоговорителите, които връщат звука към изпълнителите, тъй че да чуват собствената си музика без ехо и изкривяване. Много инструменталисти използваха слушалки за тази цел; Кейли предпочиташе непосредствената обратна връзка от традиционните монитори.

Имаше десетки подробности, за които се налагаше да помисли. Тя бе убедена, че всяко представление трябва да е безупречно и всяка публика заслужава най-доброто. Повече от безупречно. Сто и десет процента.

Все пак беше израснала под сянката на Бишоп Таун.

„Какъв неподходящ избор на думи“ – замисли се Кейли.

Ще бъда твоята сянка. Завинаги...

„Хайде пак на работа!“ Този концерт трябваше да бъде различен от предишния, който изнесе в тази зала преди около осем месеца. Програмата задължително трябваше да е друга, защото най-пламенните ѝ обожатели идваха

при всяко нейно гостуване в града и тя искаше да ги изненада. Това отличаваше изпълненията на Кейли Таун – почитателите ѝ не бяха колкото феновете на някои други изпълнители, но пък ѝ бяха предани като кучета. Знаеха всяка дума от песните ѝ, знаеха всичките ѝ сола, знаеха движенията ѝ на сцената и се смееха на закачките ѝ преди края на всеки стих. Те изживяваха изпълненията ѝ, следяха всяка нейна дума, знаеха биографията ѝ, какво обича или не обича.

А някои искаха да знаят много повече...

При тази мисъл нещо стегна гърдите ѝ, сякаш се беше гмурнала в ледените води на езерото Хенсли през януари.

Сети се за него, разбира се.

Изведнъж се вцепени, затаи дъх. Да, някой я наблюдаваше от дъното на залата, където никой от екипа ѝ не би застанал.

Премина сянка.

Или си въобразяваше? Зрението ѝ играеше номера? Кейли бе дарена със съвършен, ангелски глас, но Бог беше решил, че това ѝ е достатъчно, и не се бе постарал да изостри зрението ѝ. Тя присви очи и намести очилата си. Сигурна беше, че там се крие някой, поклаща се напред-назад на изхода към склада за напитки.

Изведнъж движението престана.

Тя реши, че ѝ се е сторило. Било е някаква игра на светлини и сенки.

Сетне обаче чу обезпокоителен шум – потропване и нещо като стон, но откъде, не можеше да определи. Побиха я тръпки.

Той...

Мъжът, който ѝ беше написал стотици електронни и обикновени писма, пълни с интимности и разюздани фантазии – говореше за живота, който можели да водят заедно, молеше я да му изпрати кичур от косата си или парченце нокът. Мъжът, който някак бе успял да се приближи достатъчно на десетина нейни концерта и да я снима отблизо, без никой да го забележи. Мъжът,

който вероятно (макар и недоказано) се бе промъкнал в автобуса на групата или в нейната каравана и беше откраднал нейни дрехи, включително бельо.

Мъжът, който ѝ бе изпратил десетина свои снимки: рошав, дебел, с мръсни дрехи. Не вулгарни, но странно – в тях имаше нещо обезпокоително фамилиарно. Бяха като фотографии, които гаджето ти би могло да ти изпрати от някоя екскурзия.

Той...

Наскоро баща ѝ бе наел личен телохранител – едър мъжага с обла, подобна на пъпеш глава и по някоя и друга жичка, стърчаща от ухото му, за да няма съмнение каква функция изпълнява. В момента обаче Дартър Морган беше навън, за да патрулира и проверява околните коли. Стратегията му бе проста – винаги да стърчи на видно място, така че всеки евентуален натрапник да предпочете да стои настрана, за да не рискува близка среща със 120-килограмовия бодигард с вид на бандит от негърско гето (какъвто действително е бил в юношеските си години).

Кейли отново се взря в дъното на залата – най-подходящото скривалище, откъдето той можеше да я наблюдава. Сетне стисна зъби – ядосана на собствения си страх, но най-вече заради неспособността да обуздае безпокойството и да се съсредоточи – и си помисли: „Хайде... пак... на работа!“.

За какво изобщо се тревожеше? Нали не беше сама. Момчетата от групата още не бяха пристигнали – трябваше да довършат студийни записи в Нешвил – но Боби седеше зад огромния смесител, изпъкващ сред апаратурата на контролния пулт в дъното на залата, на шейсетина метра от сцената. Алиша подготвяше репетиционните зали. Двама здравеняци от екипа на Боби разтоварваха камиона отзад, разопаковаха и оправяха стотиците сандъци, инструменти, реквизити, талашитени плоскости, стойки, жици, усилватели, компютри, тунери и какво ли още не – тоновете екипировка, от която се нуждаеше дори скромнен пътуващ състав като този на Кейли.

Всеки от тези хора можеше да ѝ се притече на помощ, ако източникът на сянката беше той.

„Дявол да го вземе, престани да му отдаваш повече значение, отколкото заслужава! – смъмри се тя. – Той, той, той! Дори се боиш да изречеш името му, сякаш така ще го повикаш“.

Имаше и други фенове, луди по нея – десетки. Коя певица с божествен глас не би привлякла някой и друг неподходящ обожател? Досега бе получила дванайсет предложения за брак от абсолютно непознати мъже... и три от жени. Десетина двойки искаха да я осиновят; трийсетина тийнейджърки копнееха да им бъде най-добра приятелка; хиляди мъже бяха готови да я почерпят питие или вечеря в „Боб Еванс“ или „Мандарин Ориентал“... и имаше безброй покани за участие в сватба без неудобството да влиза в ролята на булката.

Здрасти, Кейли, помисли си добре, защото ще ти осигуря най-страхотните преживявания, които си имала, а между другото, пращам ти една снимка, да видиш какво можеш да очакваш, не е зле, а???

(Глупава постъпка – да пратиш такава снимка на седемнайсетгодишно момиче, на колкото беше Кейли, когато получи въпросното писмо.)

Обикновено предпазливо се забавляваше от такъв вид внимание, но не винаги и сега със сигурност не ѝ беше весело. Полунесъзнателно Кейли дръпна от близкия стол дънкото си яке и го навлече върху фланелката си като допълнителна бариера срещу недоброжелателни погледи – въпреки характерната за Фресно септемврийска жега, от която в мрачната зала беше като в парник.

Отнякъде отново се чу потропване.

– Кейли?

Тя се обърна рязко, като се опита да прикрие стрясването си от познатия глас.

На сцената се бе качила набита жена около трийсетте. Имаше къса червена коса и поизбелели татуировки на ръцете, раменете и гърба, частично видими под изряза-

ното горнище без ръкави. Носеше тесни черни дънки и лъскави каубойски ботуши.

– Не исках да те стресна – извини се Алиша Сешънс. – Добре ли си?

– Не си ме стреснала. Какво има?

Алиша кимна към айпада, който държеше:

– Току-що получих окончателния вариант на новите постери. Ако ги пуснем за печат днес, ще са готови за концерта. Харесват ли ти?

Кейли се наведе над екрана да ги разгледа. Напоследък музиката беше само част от всичко, с което се занимаваше покрай турнетата. Вероятно от самото начало е било така, но ѝ се струваше, че колкото повече расте популярността ѝ, толкова повече време трябва да отделя за организационни въпроси. Нямаше голям интерес към бизнеса, но и не се налагаше – баща ѝ се занимаваше с тези неща. Той беше нейният импресарио, Алиша подготвяше ежедневната документация и програмата ѝ, адвокатите четяха договорите, звукозаписната компания контактуваше със студиата и контролираше производството и разпространението на записите ѝ; дългогодишният ѝ продуцент и приятел в „Би Ейч Ар Си Рекърдс“ Бари Зайгълър се грижеше за техническата страна на продукцията, а Боби и неговите момчета организираха концертите.

На Кейли Таун ѝ оставаше да прави само онова, което ѝ се удаваше най-добре: да пише песни и да ги пее.

Единствената страна на бизнеса, която я вълнуваше, бе почитателите ѝ (много от тях млади хора без достатъчно средства) да могат да си купят евтини, но качествени сувенири, които да направят преживяванията им на концертите още по-незабравими. Постери като този, фланелки, ключодържатели, гривнички, талисмани, книжки с акорди за китара, ленти за глава, раници... и порцеланови чаши – за майките и бащите, които докарваха децата на концертите, прибираха ги след това и не по-маловажно – плащаха билетите.

Тя погледна файла. Бяха сложили нейна снимка с любимата ѝ китара „Мартин“ – не големия размер, а от

по-малките, модел 000-18, доста стара, с добре изгладена пожълтяла смърчова резонаторна дъска и неповторим тембър. Фотографията беше от вътрешната страна на обложката на последния ѝ албум: „Твоята сянка“.

Той...

„Ох, стига!“

Кейли отново заоглежда вратите.

– Наред ли е всичко? – попита Алиша с лекия си носов акцент от Тексас.

– Да.

Кейли пак се наведе над проектите за постер – все със същата снимка, но с различен текст, шрифт и фон. На тях тя изглеждаше точно такава, каквато си се представяше: малко по-ниска, отколкото ѝ се искаше, с твърде издължено лице, но с удивителни сини очи, изваяни клепки и устни, които караха някои репортери да се разтапят. Незабравимата ѝ златисторуса коса, дълга цял метър – и неподстригвана (само леко подрязвана) в продължение на десет години и четири месеца – се развяваше леко на изкуствения ветрец от вентилатора във фотографското ателие. Дизайнерски дънки и тъмночервена блуза с висока яка. Малко разпятие с диамант.

– Феновете трябва да получат цялостно изживяване – обичаше да казва Бишоп Таун. – Имам предвид и във визуално отношение. И тук стандартите за мъжете и жените са различни. Едно момиче не може да си позволи слабости.

Според него това означаваше, че в света на кълтри музиката един мъж може да изглежда като самия Бишоп: с шкембе, цигара в устата, грубо лице, набола брада, намачкана риза, износени обувки и избелели дънки. От друга страна, една жена – или „момиче“, както обичаше да се изразява – винаги трябвало да е на ниво. В случая с Кейли това означаваше да пази безупречно поведение: беше изградила кариерата си около образа на обикновена американска девойка от добро семейство. Вярно, че дънките ѝ бяха доста тесни, а блузите и суечърите плътно прилепваха по тялото ѝ,

но деколтетата ѝ винаги бяха високи. Носеше съвсем блед грим и все в розови тонове.

– Пускайте ги.

– Чудесно.

Алиша изключи айпада. След кратка пауза добави:

– Баща ти още не ги е одобрил.

– Много са хубави – увери я младата певица, като кимна към електронното устройство.

– Така е, но ще трябва да питам и него. Знаеш как е.

Кейли се замисли само за момент.

– Хубаво.

– Добра ли е акустиката? – попита Алиша, която също бе пяла пред публика навремето.

Имаше страхотен глас и беше влюбена в музиката – вероятно точно затова предпочиташе да работи за някого като Кейли Таун, въпреки че със способностите и знанията си можеше да печели двойно като асистентка на високопоставен бизнесмен. Беше в екипа от пролетта и затова не бе слушала концерт на групата в тази зала.

– О, има прекрасен звук – въодушевено заяви Кейли, като погледна към грозните бетонни стени. – Не ти се вярва, нали?

Обясни основната идея на архитектите, когато са строили конгресния център през 60-те: твърде много концертни зали – дори предназначени за класическа музика – били проектирани от хора, които не вярвали в естествената способност на звука от музикалните инструменти и човешкия глас да достигат и до най-далечните редове чрез „пряко разпространение“, тоест идвайки директно от сцената. Затова архитектите добавяли ъглести повърхнини и отделно стоящи фигури, които усилват музиката, но освен това генерират вибрации във всички посоки. Това довежда до най-големия кошмар на изпълнителя, кълтенето – едно наслагващо се ехо, което връща недостатъчно чисти, понякога откровено фалшиви тонове.

Кейли знаеше от баща си и сега обясни на Алиша, че тук, в скромното Фресно, архитектът се е доверил на

мощта и чистотата на гласа, мембраната на барабана, резонаторната кутия, езичето и струната. Дори се изкуши да покани асистентката си да изпеят нещо заедно, за да демонстрира това, което казва (Алиша беше отличан съпровождащ глас), но в този момент забеляза, че погледът ѝ е насочен към другия край на залата. Отначало помисли, че жената се отегчава от научните обяснения, но по изражението ѝ се досети, че причината е друга.

– Какво има?

– Не сме ли само ние и Боби?

– В какъв смисъл?

– Стори ми се, че видях някого.

Алиша посочи с лакирания си в черно нокът.

– Ей при онази врата. Там.

Точно където само преди десет минути на Кейли ѝ се беше сторило, че има някой.

Момичето неволно стисна телефона със запотената си длан и се взря в изменчивите сенки в дъното на залата.

Да... или не? Не можеше да определи.

След малко Алиша сви рамене (на едното от които имаше татуирана красива змия в червено и зелено).

– Не. Май няма никого. И да е имало, вече няма... Е, хайде, доскоро. В ресторанта в един, нали?

– Да, дадено.

Разсеяно заслушана в отдалечаващите се стъпки на Алиша, Кейли продължи да се взира към задните изходи. Изведнъж прошепна гневно:

– Едуин Шарп.

Ето. Така се казваше той.

– Едуин, Едуин, Едуин.

„След като вече произнесох името ти, чуй добре какво ще ти кажа – обърна се мислено към него тя. – Изчезвай веднага от моята зала! Имам работа“.

Обърна гръб към зейналия черен изход, откъдето, разбира се, не я дебнеше никой. Отиде по средата на сцената. Там с тиксо, залепено върху прашните дъски, бяха маркирани местата, където щеше да стои в различни моменти на концерта.

В този момент чу някой да крещи от другия край на сцената:

– Кейли!

Беше Боби. Той скочи иззад смесителния пулт, като събори стола и дръпна слушалките си от главата. Заръкомаха и започна да сочи нещо над главата ѝ.

– Внимавай!... Не, Кейли!

Тя погледна нагоре и видя как един от прожекторите – двуметров „Колортран“ – изпада от конзолата си и се залюлява към сцената на дебелия си електрически кабел.

Кейли инстинктивно отстъпи назад и се препъгна в една стойка за китара.

Политна, размаха ръце, извика...

Падна по гръб. Огромният прожектор летеше към нея като огромно махало; ставаше все по-голям и по-голям. Тя отчаяно се опита да стане, но пак падна, заслепена от блясъка на хилядаватовите крушки.

Изведнъж всичко потъна в мрак.

2.

Катрин Данс живееше двойствен живот.

Вдовица и майка на две деца, навлизащи в пубертета.

Агент в Калифорнийското бюро за разследване (КБР) със специалност провеждане на разпити и кинесика – анализ на мимиките и жестовете.

Предана, макар и понякога непочтителна и раздражителна дъщеря на родителите си, които живееха наблизо.

Ето в такъв ред поставяше различните аспекти на живота си.

Имаше и четвърти, също толкова важен за душевното ѝ равновесие: музиката. Също като Алан Ломакс в средата на двайсети век, Катрин беше фолклорист – ловец на песни. От време на време си вземаше отпуск, качваше се в джипа – понякога с децата и кучетата, понякога, както